

всички ще измратъ отъ гладъ. Царю честити, дай още за деветъ дни хлѣбъ на хората отъ царскитѣ житници, азъ ще отида да търся ключа.

— А ако до деветия день не го намѣришъ?

— Вземи главата ми, — отговорило момчето.

Заповѣдалъ царътъ на слугитѣ си да разнесатъ още за деветъ дни хлѣбъ на хората. А момчето, щомъ се мръкнало, отишло на баира срещу царския дворецъ и засвирило. И щомъ засвирило, една едра звезда се отронила и полетѣла. Тръгнало момчето да я търси. Стигнало една голѣма гора. Срѣдъ гората колиба. Предъ колибата лежелъ старецъ съ бѣла брада, дълга до колѣнетѣ му. Въ ржцетѣ му блещѣла отронената звезда.

Като видѣлъ момчето, старецътъ се усмихналъ.

— Добре, че дойде! — рекълъ той. — Звездата ми падна и тая нощъ азъ заминавамъ за небето. А само азъ зная кжде е златния ключъ. Влѣзъ въ колибата ми. Тамъ има два вида дрехи. Едни царски и едни просешки. Ако облѣчешъ царскитѣ всичко ще постигнешъ лесно, но ще причинишъ много мъка на другитѣ. А ако облечешъ просешкитѣ, зло нокому нѣма да направишъ, но самъ ще страдашъ. Като облѣчешъ дрехитѣ, върви три дни и три нощи и ще стигнешъ морето. Но върви безъ да спирашъ. Ако спрешъ да починешъ, никога нѣма да намѣришъ ключа. На брѣга на морето има една стара хралупа. Презъ нея се слиза въ едно подземие. Въ подземие то търси три ржжени хлѣба съ сълзи мѣсени и на слънце печени. Като ги намѣришъ, качи се на лодката, която ще видишъ на брѣга, и търси въ морето най-високата скала. На нея седятъ тритѣ дъщери на орела. Дай имъ по единъ хлѣбъ и вземи отъ най-добрата три косъма. Като излѣзешъ на сушата, запали ги и орелътъ ще дойде.

Влѣзло момчето въ колибата на стареца. Много му харесали царскитѣ дрехи, много хубави били тѣ, но момчето взело и облѣкло просешкитѣ.

— Не искамъ да причиня мъка никому, — рекло то.

Когато излѣзло, старецътъ го нѣмало вече предъ колибата. Тогава момчето тръгнало на пжтъ. Вървѣло, вървѣло, капнало отъ умора. Много му се искало да поседне, една минутка да почине, но то помнѣло думитѣ на стареца